

bedringerne for Remisearbejderne maatte træde i Kraft den 1. April d. A. Stillingen er nemlig den, at Remisearbejderne er meget daarligt lønnede. Jeg tror ikke, jeg overdriver, naar jeg siger, at de har den vanskeligste Tjeneste, det mest svinagtige Arbejde, som nogen Arbejder indenfor Statsbanerne har. Deres Hovedarbejde er at holde Maskinerne rene, og vi ved, at disse Maskiner, efter at have været ude til Tjeneste, kommer ind fyldte med Snavs, Olie, Fedt o. s. v. De skal gøres rene i en Fart. Det er et meget ubehageligt og besværligt Arbejde, og det gøres endnu besværligere derved, at Maskinerne kører ind i Remisen med fuld Damp, og Remisearbejderne, der straks skal gaa i Gang med Arbejdet, maa altsaa arbejde i et Lokale, der er fyldt med Kulrøg. Ogsaa i de Maskiner, der er gjort rene og skal ud til Tjeneste, bliver der fyret op, medens de er inde i Remisen, de staa altsaa der og udsender en Masse Kulrøg, som fylder Lokalet. Vi ved alle, hvor ubehageligt det er, naar vi hjemme i vor Stue har lidt Kakkelovnsrøg, hvorledes man finder denne Kulos meget ubehagelig at opholde sig i, og man kan forstaa, at for dem, der til Stadighed opholder sig i en saadan Røg, bliver Arbejdet endnu vanskeligere, end det i Forvejen er.

Remisearbejderne lønnes i de to første Aar, før de opnaar fast Ansættelse, med 34 Øre i Timen, og derefter kan de faa Lov at staa en Aarrække paa de samme 34 Øre. Der findes nemlig ingen faste Regler for deres Oprykning. Det er noget, der sker efter deres foresattes Ønske og Villie, det raader de ikke over selv. En Remisearbejder, der lønnes med 34 Øre i Timen, og af hvem man kræver, at han skal gøre Tjeneste 62 Timer om Ugen, faar altsaa en Ugeløn paa 21 Kr. 08 Øre. Naar man nu husker, hvorledes Husleje-forholdene er her i København, at det billigste, man kan faa en Toværelers Løjlighed for — og det bliver endda en meget tarvelig Toværelers Løjlighed —, er 276 Kr. om Aaret, kan enhver forstaa, at naar Remisearbejderne yderligere skal afholde Bidrag til Sygekasser og andre Foreningskontingenter, bliver den Del af Lønnen, som de og deres Familie skal leve af, overordentlig ringe. At disse Folk befinder sig i en Nødstilstand, synes jeg er indlysende. De har, som sagt, en længere Arbejdstid end de fleste, de har kun fri 26 Søndage i Aarets Løb, det er en meget ringe Fritid. De skal være til Tjeneste Hellig og Sogn, de skal være til Tjeneste

Dag og Nat. Deres Natarbejdspenge regnes kun fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, en Beregning, som er stærkt i deres Disfavør.

Nu er denne Sag kommet frem til Konference med den højtærede Minister; saa vidt jeg forstod hans Udtalelser i Finansudvalget, er han endog meget velvillig stemt overfor disse Arbejders Sag. Jeg tillader mig derfor at henstille, om ikke den Overenskomst, der blev sluttet den 31. Oktober mellem disse Arbejdere og Jernbanens Administration, kunde faa Lov at træde i Kraft den 1. April dette Aar. Hvis det blev tilkendegivet af Rigsdagen, vilde der ikke være noget til Hinder for, at den højtærede Minister afholdt de dermed forbundne Udgifter og opførte Bevillingen dertil paa Tillægsbevillingslovforslaget for næste Aar.

Vi har dernæst forhandlet om et Spørgsmaal vedrørende de unge Cyklebude, der er ansatte under Telegrafvæsenet. Dette antager hvert Aar en Del 14 Aars Dreng, der skal være Bude, køre paa Cykle med Telegrammer ud til Folk omkring i Byen. De er i Tjeneste under Telegrafvæsenet, til de bliver 18—19 Aar gamle, saa bliver de afskedigede. Det er naturligvis meget uheldigt, at en Dreng i denne Alder afskediges fra sit Arbejde, for han har i Virkeligheden ingenting lært. Det eneste, han kan, er at køre paa sin Cykle og aflevere disse Telegrammer. Naar han saa i 18—19 Aars Alderen afskediges, har han vanskeligt ved at klare sig, ja, han er henvist til at blive Arbejdsmand, for noget egentligt Fag har han ikke lært. Nu er det tidt de flinkeste Dreng, som kommer ind i denne Tjeneste. Jeg har haft Besøg af adskillige af disse Dreng, som har kunnet trække et Ur op af deres Lomme, som de har faaet i Præmie i Københavns Kommuneskoler. Jeg ved af Erfaring, at det er kun særdeles flinke og dygtige Dreng, der faar denne Udmærkelse i Kommuneskolerne, det er de bedste, vi har, baade med Hensyn til Evner og Karakter, og det har gjort mig ondt at se disse Dreng staa der i 18—19 Aars Alderen uden at vide, hvor de skulde gaa hen og søge Ansættelse. Sagen har været fremme en Gang tidligere. Da blev det udtalt af den højtærede Minister, den nuværende højtærede Indenrigsminister, at der skulde blive taget alt muligt Hensyn til disse Dreng, naar de søgte anden Statsansættelse. Det er imidlertid ikke sket. Drengene klager over, at det Hensyn er ikke blevet taget til dem. Derfor er Sa-